

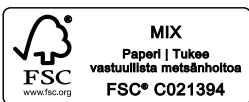
A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR



MURHABALLADIT

TAMMI



COPYRIGHT © A. R. S. HORKKA JA TAMMI 2023

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

ISBN 978-952-04-3959-0

PAINETTU EU:SSA

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

MURHABALLADIT

TAMMI - HELSINKI



A. R. S. HORKKA

"Frustra poeticas fores compos sui pepulit."



KAIKU

KAIKU, VITUN KAIKU, Krista kirosi palatessaan mikserille.

Kaiku vihloi korvissa inhottavasti kuin pikkupirun pilkkanauru. Yleisö odotti. Krista manasi itseksensä ja yritti säätää ääntä kohdilleen. Joo, hän oli vielä yläasteella, mutta tiesi sentään jotain keikkamiksauksesta.

Basisti, rumpali ja kakkoskitaristi seisoivat täpinöissään ja odottelivat, että hän hoitaisi kaiken kuntoon. Heitä eivät kaiut ja muut hienosäädöt voineet vähempää kiinnostaa, halusivat vain päästä aloittamaan keikan. Krista näytti keskaria kaksin käsin, mutta jätkät vain virnistelivät – Red Crown: Joni, Väre ja Moila-

nen, hänen bändinsä, läpisairas poppoonsa, ikirakas sekalainen sakkinsa.

Vitut... Oli annettava vain mennä, elettävä hetkessä. Elämä oli nyt, sillä huomenna alkaisi työharjoittelu ja kaikki muuttuisi käden käänteessä totaalipaskaksi.

Krista asteli mikrofonin luo ja antoi katseensa kiertää yleisöä. Kirkas spotti sokaisi tehden ihmisistä mustaa massaa, mutta pimeyden läpikin aisti paikalla tungeksivien katseet, odotuksen ja energian. He olivat kaikki siellä hänen kanssaan.

Savukoneen savun maku tuntui suussa, sydän jyskytti ja ohimoilla sykki jännityksen aiheuttama paine. Väre odotti kunnes sai merkin, polkaisi pedaalia ja rymäytti ilmoille ekan riffin. Moilanen alkoi jyskyttää jesarilla fiksaa-miaan tuplabasareita kuin riivattu viimeistä päivää.

Krista rakasti tätä hetkeä. Hän vetäisi teat-raalisesti ekan soinnun kitarastaan, täytti keuhkonsa ja antoi palaa.

*Olen vihan demoni.
Olen kivun markiisi.
Kun tuli loistaa
mustalla terällä,
tuon oikeudenmukaisuutta kaikille!*

Krista antoi kaikkensa yleisölle ja bändilleen: äänensä, tuskansa, pelkonsa ja vitutuksensa. Kaiken sen, mitä hän sillä hetkellä sydämessään tunsi, ja yleisö toisti riimejä kuin mantraa. Se tunsi kappaleet ulkoa, raivosi ja eli mukana.

Cool, Krista ajatteli ja virnisti näkymälle. Aivan kuin kaoottisessa moshpitissä olisi temmeltänyt lauma irti päässeitä verihurttaa tai kirottuja sekopäitä. Karjumista. Sarvimerkejä. Headbängäystä. Yleisö riehui, hyppi ja huusi, ja Krista imi siitä lisää kiihkoa ja voimaa. Hän tarttui mikkiin, asteli lavan reunaan, nosti kuluneen maiharinsa kaiuttimen reunalle ja työnsi kielen ulos suustaan.

Väkijoukko kirkui. Musta kuningatar oli laskeutunut taivaalta demonien ja synkkien hen-

kien sekaan. Kohottaessaan nyrkkinsä ilmaan Krista tunsi olevansa valmis murskaamaan mitä vain.

*Kirottujen huudot
soivat korvissani.
Kun veri virtaa
mustalla terällä,
tuon oikeudenmukaisuutta kaikille!*

Oli ihanaa tuntea olevansa elossa. Synkassa. Hän, bändi ja yleisö olivat kaikki yhtä ja samaa hetkessä elävää ja aaltoilevaa massaa. Vellova liikehdintä tuntui Kristassa. Hän liikutti yleisöä sanoillaan ja kehollaan. Heidän välissään ei ollut enää mitään.

Krista esiintyi kuin transsissa ja kanavoi leimuavaa tulta sisällään. Yhteys synkän lohjalaisen keikkapaikan yleisöön sai tulen roihumaan yhä kirkkaammin ja kuumemmin. Keikan edetessä kasvava polte tuntui selkäytimessä asti. Olo oli kuolematon kuin kissalla, joka oli

valmis hyppäämään alas kuudennen kerroksen parvekkeelta.

Ennen kertosaettä Krista käännähti ympäri heilauttaen sulavalla liikkeellä kitaran olaltaan, harppoi lavan perälle ja palasi savusta kuin noita. Hän tiesi, mitä seuraavaksi piti tehdä, ja se hetki oli nyt! Hän heittäytyi savun ja valonsäteiden läpi yleisöön, liukui silmät suljettuina, kädet levällään painovoimaa uhmaten ilmassa ja tunsu silmänräpäyksen ajan olevansa kevyt ja ikuinen kuin varjo.

Massa kuljetti häntä käsiensä varassa kuin muinainen heimo ihmisuhria rituaalissa. Krista kuuli transsinsa läpi alkukantaista huutoa.

”Whooooaaaaaaa!”

Yhtäkkiä kannattelijoiden kädet tuntuivat muuttuvan poltinraudoiksi, jotka aiheuttivat sietämätöntä kipua. Krista huusi ja vääntelehti tuskissaan. Hän näki fosforinvalkeina leimahduksina ihmisten pimeisiin mieliin, mitä kannattelijat olivat elämässään tehneet ja mitä he pystyisivät tekemään. Näлкä kalusi heitä sisältä,

ja vain harva pystyi sitä tyydyttämään. Heihin oli kätkettynä niin paljon synkkyyttä.

Tajunta täyttyi toinen toistaan kauhistuttavammista näyistä ja vieraista kaiuista, mutta samalla niissä oli jotain kiehtovaa, jopa houkuttelevaa. Aivan kuin olisi saanut maistaa pimeää voimaa.

Lopulta mieleen tunkeutuvat muiden tietoisuudet olivat liikaa. Krista hukkasi itsensä painajaismaisen kuumeiseen virtaan. Kaikkialla oli sokaisevan kirkasta, ja hän kuuli enää vain oman hysterisen huutonsa.



VIHA ON MERI

MAAILMA OLI YHTÄKKIÄ YLÖSALAISIN tai päinvastoin. Paikka, jossa Krista nyt oli, oli tuntematon, ja kaikki oli luonnotonta.

Tiheän koivikon takaa kajasti epätodellisen kirkas keskiyön aurinko. Sileät koivunrungot olivat mustia, viirut niissä vaaleita ja lehdet punersivat kuin juuri ilmaan roiskahtaneet veripisarat. Valo puski luunvalkeiden oksien läpi suoraan vasten Kristan kasvoja pakottaen hänet siristelemään silmiään.

Jostain kaukaa kuului musiikkia tai hyräilyä. Se tuntui tutulta. Ne olivat hänen tunteitaan. Hänen kirjoittamansa säkeet kaikuivat jonkun toisen kuiskimina, salaperäisinä loitsuina,

kurkkulauluna pyhien kirjoitusten lailla loit-
sittuna. Mutta ääni olikin hänen omansa.

*Viha on meri, joka ei koskaan pääty.
Mutta emme tiedä mitään pimeydestä.*

Koivujen keskellä seisoi hento punakaapuinen tyttö selin Kristaan ja sai kylmät väreet vilistämään selkärankaa pitkin. Hahmo kääntyi hitaasti, ja Kristan teki mieli paeta, mutta keho ei totellut. Hän tuijotti jähmettyneenä näkyä.

Kaapupukuinen laski suuren hupun päästään ja tuijotti takaisin. Nuoren naisen pitkät hiukset kohosivat liehumaan pään ympärille verenpunaisena sädekehänä. Krista tunnisti tytössä itsensä: samat pehmeät piirteet, lapsena kiipeilytelineellä tulleen haavan arpi leuassa, sama torjuva katse ja pimeys silmissä – kuin yö ja päivä samassa paketissa. *Se oli hän!* Rakas kitara kalpeissa käsissään ja laulu huulillaan.

Yllättäen hahmo pudotti kaavun yltään ruohikkoon ja paljasti alastoman vartalonsa, jota

värittivät monenkirjavat mustelmat. Kitara oli muuttunut veitseksi, jolla hän yhtäkkiä viilsi kurkkunsa auki.

Veri valahti alas kaulasta värjäten vartalon ja maan punaiseksi. Tyttö pysyi hetken pysytyssä, tyhjä katse silmissään, sitten hän luhistui maahan.

Kaikki tapahtui nopeasti. Veitsi olikin yhtäkkiä Kristan kädessä. Hän kirkui ja viskasi sen kauhuissaan menemään. Hän halusi pois, mutta minne ja miten? Pakokauhu valtasi mielen ja sydän takoi niin, että verenpaine kohisi korvissa.

Samassa koivujen väliin ilmestyi kapea puinen ovi kohoten lakastuneesta heinikosta kutsuvana pelastuksena. Kun Krista tarttui koristeelliseen ovenkahvaan, metsään levisi purppurainen hehku.



HAUTAJAISET

”OOTKO SÄ OOKOO?”

Krista tunnisti Jonin äänen. Kysymys tuntui huonolta vitsiltä. Olo oli heikko, päätä särki ja koko kehoa vapisutti. Hengittäminenkin oli oudon työlästä.

”Me roudattiin sut tänne, kun sun vintti pimeni”, Joni kuului sanovan.

Krista raotti silmiään. Sametinpunaisen valon takia hän luuli ensin makaavansa kuvisluokan pimiössä, joka toimi nykyään lähinnä tarvikevarastona ja salaisena kutupaikkana.

”Siis tänne bakkärille selviämään”, Joni lisäsi huomattessaan Kristan hämmentyneen vilkuilun.

Jytinä ja jumputtava musiikki ravistelivat

täyteen tussattuja seiniä. Paikka oli Kristalle tutumpi kuin hänen oma huoneensa. Sisustus oli ihanan psykedeelinen: jalkalamppu myrkynevihreine samettivarjostimineen, kulunut nahkasohva, jolla hän nyt makasi ja lattialla läheiseltä pesupaikalta nyysitty paksu itämainen matto. Mikään ei sopinut yhteen, ja kotoisaan sekamelskaan sekoittui vielä tunkkainen kaljan ja röökin haju. Mutta juuri siksi bäkkäri oli niin täydellinen.

Krista huokaisi syvään ja sulki taas silmänsä.

”Hei, oikeesti, ootko sä ookoo?”

Krista siristeli ja keskitti katseensa poikaan. Joni hymyili. Red Crownin pitkänjätävä ja raamikas basisti, jolla oli pistävä katse, pitkä fleda ja leukaparta kahdella letillä. Hänen lahossa sukupuussaan vilisi taatusti rutkasti viikinkejä.

Joni räpläsi sytkäriään ja yritti saada kynttiläntyngän syttymään.

”Ei mulla mitään. Sori”, Krista kähisi, kohotautui nojaamaan seinää vasten ja kokeili otsaansa. Se oli ennemminkin nihkeän viileä.

Hän yritti ajatella muuta, unohtaa omituisen ja kylmävän kokemuksensa keikalla. Nyt piti vain relata.

”Sä oot kalpee ku muumi”, Joni totesi virnistäen ja siirtyi nikottelevan sytkärinsä kanssa seuraavan kynttilän kimppuun. Tähtimäinen arpi hänen poskessaan näytti jännästi muuttuvan toiseksi hymyksi aina kun hän nauroi.

”Maailma vaan vähän keinuu”, Krista valitti ja pyyhki kasvojaan mustan läpikuultavan röyhelöpitänsä hihaan. Kylmä hiki tuntui vaatteissaakin nihkeytenä. ”Menikö mulla vintti pimeeksi kesken keikan?”

”Se oli vähän friikkiä...” Joni aloitti, mutta vaikeni. ”Äh, ooksä safkannut mitään?” hän vaihtoi aihetta.

Krista pudisti päätään, ja Joni ojensi vesipullon. Krista tunsu yhtäkkiä kovaa janoa, tarttui pulloon, joi ahnaasti pitkän kulauksen ja alkoi yskiä.

”Hyi vittu! Mitä sä mulle tollasta tarjoot?” Alkoholin jälkimaku sai ohimoilla tykyttämään entistä enemmän.

”Älä ole noin neiti”, Joni nauraa räkätti ja potkaisi sohvaa, jolla Krista lojui. ”Se on vaan kossua. In kossu und lenkki we trust”, hän lausui matkien venyvää texasilaista aksenttia, yritti olla hauska ja jatkoi samalla kynttilöitensä kanssa näpertelyä.

Räps, räps, sytkäri räpsyi. Liekki oli paska, mutta syttyi kuitenkin lopulta – ihme kyllä.

Alkoholi poltti kurkussa. Krista ei tavallisesti juonut. Oikeastaan ei koskaan. Hän oli tarpeeksi villi ilmankin. Syntymävilli. Jätkät sanoivat aina, että hän oli syntymäpäissään.

Hän kurottui katsomaan seinällä roikkuvaan mustuneeseen peiliin. Se oli säröillä, koska Moilanen oli läimäissyt siihen lukin kuoliaaksi. Kasvot olivat tosiaan kalpeat kuin hengettömällä posliininukella, ja pitkät punaiset hiukset vielä korostivat niitä. Kynttilät loivat iholle jännän pehmeän hehkun. *Aika kaunis*. Ei nyt mikään Lohjan Omenatyttö -kaunis, mutta ei mikään hevosturpakaan.

”Meidän pitää tehdä jotain tän mestan akus-

tiikalle”, Krista totesi. ”Ääni kaikui keikalla taas ihan vitun paskasti.”

”Asiat ei oo koskaan niin paskasti, ettei ne vois olla vielä paskemmin”, Joni totesi.

”Mutku mä oon saundin suhteen esteettinen perfektionisti”, Krista sanoi, kaivoi laukustaan meikkipussin ja vahvasti valmiiksi jo mustia silmärajauksiaan.

”Ja mä oon naisten suhteen esteettinen per-verssi”, Joni väänsi ja räjähti nauruun.

Krista hymähti ja näytti kieltä.

”Mut miks nää kaikki vitun kynttilät?”

”Katsos kun, se on kato, tota noin niin, pakanallinen juttu”, Joni selitti muka vakavana ja näytti yhtäkkiä aavemaiselta kynttilöiden lepattavassa valossa. Sitten hän jatkoi: ”Äh, eiku me juhliitaan sitä, kun Moilanen sai vihdoin ajokortin.”

”Eikä!”

”Sai, sai. Osaahan se kaikki Lohjan risteykset ulkoa, kun on vetänyt pillurallia broidinsa kyydissä pikkujäbästä saakka.”

Joni kulautti huikan pullostaan ja napitti Kristaa. ”Äh. Vittu oikeesti. Moilanen ja Väre oli tosissaan huolissaan susta, vaikei ne tietenkään sitä myönnä.”

Krista tunsi olonsa miltei pahaksi, kun oli aiheuttanut bänditovereilleen huolta.

Joni seiso i hetken liikkumatta kuin odottaen jotain, sitten hän tunki kätensä repaleisten pillifarkkujensa taskuun.

”Nyt ne roudaa kamoja siihen Moilasen uuteen pakuun. Tai siis ihan vitun romupaskahan se on. Lunastuspaska. Niin, ja on näillä kynttilöillä oikeakin syy”, hän myönsi ja nosti lähimmän kasvojensa alle, kuin aikoisi kertoa kummitusjutun.

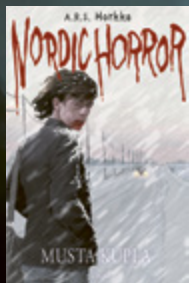
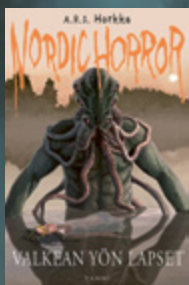
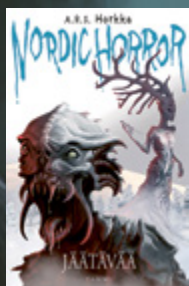
”Ai mikä?”

Vastauksena Joni veti esiin paksun mustan tussin ja kirjoitti seinään tikkukirjaimin: *RIP. Krista. 1996.*

”Me juhliitaan sun hau-hau-hautajaisia”, hän haukahti koiranpentumaisesti ja ulvoi päälle kuin täysiverinen ihmissusi täysikuuta.

ÄLÄ KOSKAAN
TAPAA
IDOLEITASI!

KAUSI 1



Hevibändissä kitaraa soittava ja laulava Krista auttaa bändinsä kanssa täyssekoa ikonista black metal -laulajaa karkaamaan mielisairaalan suljetulta osastolta saadakseen käsiinsä tämän piilottamat legendaariset demonauhat. Mutta tappaako koko ajan sekopäisemmäksi luisuva pakoretki heidät kaikki?

Nordic Horror on kauhua, jossa pimeys ja kylmyys, mysteerit, murhat ja mytologia kietoutuvat yhteen painajaisten kudelmiksi. Kahuromaani-sarjan jokainen itsenäinen osa on syväasukellus pelon synkimpiin syövereihin.



www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-3959-0